

Realiteten i Sagen blev drøftet, hvor Ændringsforslagene er blevet drøftet og har vundet Tilslutning fra alle Sider, og hvor saa en Side af Fællesudvalget betragter det som overensstemmende med kollegial Stilling i et Fællesudvalg, at man ikke erfarer, hvad det betyder med Hensyn til deres endelige Stilling, at de slutter sig til Ændringsforslagene.

Handelsministeren (*Hassing Jørgensen*): Jeg havde egentlig ikke megen Lyst til at diskutere denne Sag med det ærede Medlem fra Nyborg (Birch), om hvem det ogsaa er min Mening, at han paa ethvert Omraade har skudt over ethvert rimeligt Maal i denne Sag, men han har fremsat Beskyldninger imod mig, som jeg dog finder det rigtigt overfor det høje Ting at tilbagevise, for det første den Beskyldning, at dette Lovforslags Fremkomst skyldes et udtrykkeligt Forlangende af mig, og dernæst, at da jeg ikke havde gjort, efter det ærede Medlems Mening, tilstrækkeligt Rede for Bevæggrundene, saa maatte disse være hemmelige for mit Vedkommende. I den Anledning vil jeg gerne have Lov til at udtale, at umiddelbart efter at Moratorieforanstillinger blev gennemført i Sverige og Norge, og man fik at vide, at de blev forberedt i flere andre Lande, henvendte mange Forretningsmænd sig til mig og spurgte, om jeg ikke vilde være interesseret for, at denne Sag ogsaa blev overvejet for vort Vedkommende, og at vi hurtigst muligt kom til et Resultat i den. Der var mange Ting, som tydede paa, at der ude omkring vilde være Brug for Betalingshenstand baade i Indland og i Udland. Det faldt mig naturligt at modtage disse Henvendelser med den Interesse, som de ifølge Sagens Natur fortjente, og jeg begyndte straks at drøfte Forholdet med de Kredse her i København, som jeg havde nærmest Adgang til.

Jeg kan indskyde, rent parentetisk, at jeg ved ikke, om det var en Smagfuldhed, eller hvad Grunden var til, at det ærede Medlem (Birch) i Dag og gentagne Gange saa stærkt understregede, at det netop var københavnske Institutioner, jeg har forhandlet med. Det ligger i Sagens Natur, at jeg ikke gør en Rundrejse i Danmark netop for at konferere med samtlige Handelsforeninger i Provinserne. Det ligger i Sagens Natur, at jeg umiddelbart søger hen til dem, som det er nemmest at komme i Forbindelse med, og som jo ogsaa har deres Forbindelser ude i Provinserne og har udmærket Adgang til at

undersøge, hvorledes Forholdene ligger der. Jeg har nogle Gange mærket denne Tilbøjelighed hos det ærede Medlem, spredtvis ogsaa hos andre, til at gøre mig til en særlig københavnsk Bankmand o. s. v. Jeg har ogsaa lejlighedsvis afvist det tidligere. For saa vidt man mener noget ondt dermed, tror jeg, jeg tør sige, at det ikke er berettiget; jeg tror, jeg tør sige, at jeg i lige Grad interesserer mig for Forholdene over hele Landet, og jeg tror ogsaa at turde sige, at jeg nyder lige saa megen Tilslutning til mine Anskuelser og min Fremfærd i det hele hos Provinsfolk, som jeg nyder her i København. Jeg har fra gammel Tid staaet i saa intim Berøring med Provinsen og gør det den Dag i Dag, at jeg tør sige at være mere i Føling med Provinsens Organisationer i det hele, end det ærede Medlem fra Nyborg tør sige for sit Vedkommende.

Imidlertid, jeg fandt det naturligt at forhandle med de Organisationer, som jeg havde nærmest Adgang til, og man var fra første Færd mest tilbøjelig til at sige: Ja, vi maa vistnok have et almindeligt Moratorium saavel for indenlandsk som for udenlandsk Gæld. Jeg for mit Vedkommende advarede paa det indstændigste mod at komme ind paa en saadan Foranstaltning, saa længe det ikke viste sig tvingende nødvendigt; jeg afviste først aldeles Tanken om et indenlandsk Moratorium, og jeg henstillede til den nøjeste Overvejelse, om vi ikke ogsaa for Udlændets Vedkommende kunde nøjes med saadanne Foranstaltninger som f. Eks. at fastsætte tvungne Omregningskurser for den fremmede Gæld, da en af Vanskelighederne ved at berigtige denne fremmede Gæld havde vist sig at være en følelig Mangel paa fremmed Valuta. Imidlertid, Forhandlingerne skred frem, og de Oplysninger, jeg efterhaanden modtog, var af en saadan Beskaffenhed, at jeg maatte erkende overfor dem, jeg havde forhandlet med, at det lod sig ikke gøre at følge min oprindelige Tanke overhovedet at undlade Moratorieforanstillinger. Jeg lod mig efterhaanden overbevise, og i den Henseende synes der at være en Forskel paa det ærede Medlem fra Nyborg (Birch) og mig. Naar jeg faar saadanne Oplysninger, der synes mig egnede til at forandre Opfattelsen, saa gør jeg det, og saa bør man gøre det. Saa langt fra, at jeg altsaa ved at fremme Foranstaltninger af den Art har søgt eller har foretaget noget som helst Skridt til Ophidselse af Stemningen, er min Virksomhed fra den